

HỒI 249

Khéo Thi Xảo Kế

Khấu Trọng tiến Lạc Phụng ra về, rồi trở lại phủ tổng quản. Vừa hay gặp phải Trần Trường Lâm mới quay về đang nói chuyện với Từ Tử Lăng trong đại sảnh. Gã liền cả mừng nói: “Trường Lâm huynh về thì tốt quá, lần này thì huynh có thể báo cừu rồi đó”.

Trần Trường Lâm nghe gã nói vậy thì liền phấn chấn tinh thần, vội vàng hỏi rõ nguồn cơn.

Sau khi nghe Khấu Trọng giải thích tình hình, y liền chán nản nói: “Lý Tử Thông hiện giờ lo cho mình còn chẳng nổi, thực lực của chúng ta lại không đủ để ứng phó với bất kỳ bên nào trong liên quân Đỗ Phục Uy và Trầm Luân, ta làm sao báo cừu được cơ chứ?”.

Khấu Trọng liền sai người đi gọi Hư Hành Chi, rồi tiện thể hỏi chuyện Trần Trường Lâm về cố hương triệu tập tộc nhân kết quả thế nào.

Trần Trường Lâm thấy dáng vẻ tự tin của gã, lại biết gã là người túc trí đa mưu, cao thâm mật trắc, nên lòng tin cũng tăng lên gấp bội, hưng phấn nói: “Chuyến đi này kết quả rất tốt, còn tốt hơn là ta tưởng tượng nữa, đặc biệt là sau khi nghe được tin Thiệu soái đoạt lấy Đông Hải, tộc nhân đã lần lượt ngồi thuyền đi về phía Bắc, theo tính toán của Trần mỗ thì ít nhất cũng có khoảng hai ngàn tráng đinh đến tham gia Thiệu Soái quân, ngoài ra các cao thủ điều khiển thuyền và cao thủ đóng thuyền đến đầu nhập cũng tuyệt đối không dưới năm trăm người. Ta chỉ về đây trước một bước báo tin cho Thiệu soái hay, đợi lát nữa sẽ đi suốt đêm về Đông Hải để tiếp ứng cho họ”.

Khấu Trọng mừng rỡ nói: “Hai ngàn tráng đinh đó đã từng đi lính chưa?”.

Trần Trường Lâm nói: “Đại bộ phận đều đã từng tham gia quân đội cự triều, hiện giờ cũng có không ít người đang ở trong quân Giang Nam của phụ tử Trầm gia”.

Khấu Trọng hân hoan nói: “Vậy thì tốt quá rồi! Trường Lâm huynh hãy dẫn ngay bọn họ tới Lương Đô, càng nhanh càng tốt!”.

Lúc này Hư Hành Chi cũng tới nơi, nghe gã nói vậy liền vuốt râu cười cười nói: “Kế này của Thiếu soái thật vô cùng tuyệt diệu, lấy người Giang Nam đánh Đỗ Phục Uy. Khi họ Đỗ tưởng rằng Trần Luân tập kích mà đánh trả, chúng ta sẽ thừa cơ tấn công Trần Luân, như vậy mỗi nguy của Giang Đô sẽ tự động được giải, tại hạ nói có đúng không?”.

Khấu Trọng thở dài: “Hư tiên sinh quả là Gia Cát vũ hầu tái thế, vừa nhìn đã thấy ngay được dụng tâm của tiểu đệ”.

Từ Tử Lăng cũng gật đầu tỏ vẻ khâm phục.

Đôi mắt Trần Trường Lâm sáng rực lên, dứt vút người dậy nói: “Giờ tại hạ lập tức đi Đông Hải, khi tấn công Trần Luân, Trường Lâm này xin nguyện làm tiên phong”.

Khấu Trọng kéo tay áo y lại nói: “Gượng đã! Trường Lâm huynh phải chỉ cho thợ may của chúng ta kiểu dáng quân phục của quân Giang Nam trước đã”.

Hư Hành Chi cười cười nói: “Nếu Trần Luân thực sự muốn tấn công Đỗ Phục Uy, làm sao hấn chịu để sĩ tốt của mình mặc quân phục quân Giang Nam hành sự chứ. Chỉ cần là người Giang Nam thì được rồi, như vậy thì càng khiến Đỗ Phục Uy tin rằng họ Trần trở mặt hơn”.

Khấu Trọng vỗ trán nói: “Ta đúng là hồ đồ! Hà hà! Lần này đỡ tốn tiền may thêm quân phục rồi!”.

Trần Trường Lâm thần sắc kích động, sải chân bước ra ngoài.

oOo

Trần Trường Lâm đi được ba ngày thì Quế Tích Lương và Hạnh Dung tìm tới, dáng vẻ mệt mỏi do kiếm trình ngày đêm. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng liền thiết yến tẩy trần cho hai người, cùng tiếp còn có Hư Hành Chi, Trần Gia Phong, Tạ Giác và Nhậm Mi Mi mới từ Bành Thành đến báo cáo tin tức.

Rượu qua được ba tuần, Khấu Trọng mới nói: “Ở đây toàn là người nhà, nói chuyện không cần phải ngại gì hết”.

Sắc mặt Quế Tích Lương lập tức trầm xuống: “Vậy thì ta cũng không khách khí nữa. Tên tiểu tử nhà ngươi cứ tăng bốc ta lên, nói cái gì mà chỉ có mình ta mới giải nguy được cho

Giang Đô, làm ta suốt ngày bị bọn người của Thiệu Lệnh Châu châm chọc, thật khó chịu vô cùng. Bây giờ thì tốt rồi! Thiệu Lệnh Châu đã chính tức tuyên bố với toàn thể bang chúng, nếu ta có thể làm được chuyện căn bản không thể làm được này, vậy thì Quế Tích Lương mỗi không chỉ là phó bang chủ, mà sẽ lập tức ngồi lên ghế bang chủ. Ông trẻ của ta ơi! Người bảo ta làm sao hạ đài bây giờ?”.

Hạnh Dung cũng tỏ vẻ bất bình nói: “Thiệu Lệnh Châu làm vậy rõ ràng là làm muốn làm nhục Quế đại ca mà. Tuy y không nói nếu thất bại thì sẽ thế nào, nhưng ai cũng biết nếu Giang Đô bị công hạ, Quế đại ca chỉ có con đường tự tận để tạ tội mà thôi”.

Khấu Trọng mỉm cười hỏi: “Mấy chữ chuyện căn bản không thể làm được này rốt cuộc là do Thiệu Lệnh Châu nói ra hay là Tích Lương lão ca người tự thêm vào đấy?”.

Quế Tích Lương tức giận nói: “Là ta tự thêm vào, lẽ nào lại sai hay sao?”.

Bọn Nhậm Mi Mi nhìn nhau mỉm cười, biết mấy gã này đã quen biết nhau từ nhỏ, nên nói chuyện hết sức thẳng thắn, không cần giữ kẽ.

Khấu Trọng ung dung cười đáp: “Giả như trước đây ta bảo với người ta có thể giết chết Nhậm Thiệu Danh, đại phá Lý Mật, đánh đuổi Vũ Văn Hóa Cốt, liệu người có dùng mấy chữ đó để hình dung hay không?”.

Quế Tích Lương nhăn mặt ra, trên trán nổi đầy gân xanh, giận dữ nói: “Những chuyện đó và tình hình trước mắt làm sao so sánh được. Thôi mà! Tất cả đều là huynh đệ, người mau nói cho ta biết làm sao mới giải nguy được cho Giang Đô đi!”.

Liếc thấy dáng vẻ đang cố nhịn cười của Từ Tử Lăng, Khấu Trọng liền nói: “Để Tiểu Lăng nói cho người đi! Dù sao người cũng tin hắn hơn tin ta mà!”.

Từ Tử Lăng tỏ vẻ không liên quan, nhún vai nói: “Có phải là ta đẩy Tích Lương ca lên đài đầu. Cởi chuông thì cần phải tìm người buộc chuông chứ, Thiệu soái... mời!”.

Nhậm Mi Mi nghe mấy gã nói chuyện, không nhịn được bật cười khúc khích, điệu bộ quyến rũ mê hồn, làm cho kẻ mới lần đầu tiên gặp nàng, trong lòng lại không có điều lo lắng như Quế Tích Lương và Hạnh Dung cứ ngậy người ra nhìn trần trối.

Kinh nghiệm câu dẫn nam nhân Nhậm Mi Mi đã tới mức lão luyện, lập tức thuận thế liếc nhìn y một cái đầy ngụ ý.

Khấu Trọng mắng Từ Tử Lăng một câu: “Tiểu Lăng người lại chọc ta rồi”, sau đó nhồm người lên kề miệng vào tai Quế Tích Lương nói một lúc lâu, đến khi sắc mặt họ Quế dần dần

ra, rồi không ngừng gật đầu lia lịa, gã mới ngồi thẳng người lại, vỗ mạnh tay lên vai Quế Tích Lương, cười ha hả nói: "Các vị thái thú tướng quân, giang hồ hảo hán, hương thân phụ lão, huynh đệ tử muội, chúng ta hãy uống bà nó một trận thật say để chúc mừng bang chủ tương lai của Trúc Hoa Bang nào!".

Chúng nhân liền vội vàng nâng chén chúc mừng.

Từ Tử Lăng tuy cũng nâng chén lên, nhưng không nói gì. Trong lòng chỉ thầm nghĩ, bất luận là mẹ qua đời hay cái chết của Tổ Tổ, Khấu Trọng cũng có thể phục hồi sau cơn đả kích nhanh hơn gã, đây có lẽ là một điều kiện tiên quyết để trở thành một trong những người tranh bá thiên hạ cũng nên.

oOo

Ngày hôm sau, Quế Tích Lương và Hạnh Dung thân thái phẫn khởi ngồi thuyền trở về Giang Đô, so với dáng vẻ cúi đầu ủ rũ khi tới đây thật khác nhau một trời một vực.

Cùng đi còn có Từ Tử Lăng giả trang thành đại hiệp mặt sẹo và Lạc Kỳ Phi, một người có nhiệm vụ ở bên bảo vệ vị bang chủ tương lai của Trúc Hoa Bang này một ngày mười hai canh giờ, một người thì phụ trách tổ chức đội ngũ trinh sát, lấy bang chúng Trúc Hoa Bang thông thuộc bản địa làm cốt cán, ngoài ra còn có hơn mười cao thủ trinh sát của Thiếu Soái quân phối hợp để thu thập tin tức về tình hình liên quân Đỗ Phục Uy và Trầm Luân.

Sau bữa cơm, Từ Tử Lăng một mình đi ra sau thuyền, ngắm nhìn bầu trời đêm tuyệt đẹp, gã lại nhớ đến chuyện bất hạnh của Tổ Tổ, trong lòng như quặn thắt lại, chỉ biết thở dài một tiếng náo nề.

Chuyện của Tổ Tổ đã kích gã nặng nề hơn rất nhiều so với cái chết của Phó Quân Sước, bởi Phó Quân Sước chỉ ít cũng chết một cách bi tráng oanh liệt, và cái chết của nàng đến quá bất ngờ, khiến cho hai gã còn chưa hiểu rõ thì việc đó đã biến thành quá khứ rồi. Nhưng đối với Tổ Tổ, gã vốn tràn đầy hy vọng mà mong chờ, vậy mà đột nhiên tất cả nỗ lực và hy vọng đó đều biến thành bọt nước, cảm giác hụt hẫng, bất lực và hối hận đó, giống như con độc xà đang không ngừng cắn nát tâm hồn của gã.

Từ Tử Lăng không biết đến lúc nào mình mới có thể hồi phục lại như Khấu Trọng. Người ta nói thời gian có thể xóa nhòa mọi thứ, song gã biết rất rõ Tổ Tổ đã lưu lại một vết sẹo vĩnh viễn không thể xóa mờ trong lòng gã.

Mỗi lần nhớ đến gương mặt và thanh âm của nàng trước khi qua đời, lòng gã lại cảm thấy thất lại, cơ hồ như phải dùng hết sức mạnh toàn thân mới có thể dồn ép nỗi bi thương to lớn ấy xuống vậy. Gã đã tê cứng tới mức không muốn hận bất kỳ ai nữa, kể cả Lý Tịnh và Hương Ngọc Sơn. Thế nhưng gã cũng tuyệt đối không ngăn cản sự trừng phạt tàn khốc nhất của Khấu Trọng dành cho Hương Ngọc Sơn. Đồng thời gã cũng hiểu rõ trong thiên hạ này không có ai có thể ngăn cản Khấu Trọng báo thù cho Tổ Tổ.

Nguyên nhân khiến Tổ Tổ mắc phải tuyệt chứng rất có thể là do nàng đã tích tụ đau thương trong thời gian dài mà nên, xa thì do Lý Tịnh, gần thì do Hương Ngọc Sơn. Chuyện này gã và Khấu Trọng đều hiểu rất rõ, nhưng đều không nói ra miệng, lại càng không muốn đàm luận về nó. Mấy ngày nay, hai gã không dám nhắc đến Tổ Tổ dù chỉ một câu, bởi vì đó quả thực là một chuyện khiến người ta thương tâm muốn chết.

Quế Tích Lương đến bên cạnh gã, đằng hắng một tiếng rồi nói: “À, ta có mấy lời muốn nói với ngươi?”.

Từ Tử Lăng miễn cưỡng thu nhiếp tâm thần, gật đầu nói: “Đều là huynh đệ cả, ngươi cứ nói đi!”.

Quế Tích Lương có vẻ ngại ngùng, dường như không biết bắt đầu từ đâu, trầm ngâm một hồi lâu rồi mới lên tiếng: “Ngươi nói xem tại sao Tiểu Trọng lại cứ muốn đưa ta lên làm bang chủ vậy? Nói thực lòng, ta hiểu rất rõ bản lĩnh của mình thế nào, làm một đường chủ đã là giỏi lắm rồi, chứ bang chủ thì... ôi...”.

Từ Tử Lăng chậm rãi hỏi: “Vậy bản thân ngươi có muốn làm bang chủ không đã?”.

Quế Tích Lương cười khổ: “Người nhìn lên cao, nước chảy xuống thấp, muốn thì đương nhiên là muốn rồi! Nhưng nếu danh bất phù thực, thì chỉ là một chuyện tốn công mà chẳng được ích lợi gì mà thôi!”.

Từ Tử Lăng nói: “Chỉ cần ngươi muốn là được rồi. Hiện giờ cái ngươi thiếu chỉ là lòng tin thôi, đã có Khấu Trọng toàn lực giúp đỡ ngươi còn sợ gì nữa chứ? Hắn quyết sẽ không hại ngươi đâu. Chắc ngươi cũng biết con người hắn thế nào rồi chứ, hồi nhỏ khi chúng ta đánh nhau với bọn du côn, ngươi đã thấy hắn bỏ chạy trước lần nào chưa? Có phải lần nào hắn cũng là người chạy cuối cùng hay không?”.

Quế Tích Lương khổ não nói: “Ta lên làm bang chủ thì có lợi gì với Khấu Trọng chứ? Cho dù làm được bang chủ thì đã sao? Ta đâu thể chỉ huy được mấy lão đầu như Thiệu Lệnh Châu hay Thẩm Bắc Xương chứ? Mạch Vân Phi lại càng không chịu nghe lời ta, một bang chủ hữu danh vô thực như vậy thì làm làm gì chứ?”.

Từ Tử Lăng điềm đạm nói: “Vậy sao ngươi không nói luôn từ đầu với Tiểu Trọng đi? Như vậy thì đâu cần phiền não về chuyện này như bây giờ nữa?”.

Quế Tích Lương thở dài: “Tiểu Trọng coi trọng ta như vậy, ta làm sao khiến hắn thất vọng được? Huống hồ Thiệu Lệnh Châu đã chặt đứt đường thoái lui của ta rồi, bây giờ chỉ có thể liều mình xông lên phía trước mà thôi! Ôi! Thế này có phải là ta đang tự mâu thuẫn không?”.

Từ Tử Lăng dịu giọng nói: “Muốn đoạt được hay giữ gìn quyền vị xưa nay đều không phải chuyện dễ dàng gì. Tiểu Trọng bây giờ không còn là Tiểu Trọng trước kia nữa, tự nhiên hắn sẽ có thủ đoạn giúp ngươi trở thành bang chủ thực sự của Trúc Hoa Bang, thậm chí có thể sắp xếp cho mấy người tài giỏi đến đây giúp ngươi xử lý sự vụ, để sau này ngươi có thể giúp hắn hoàn thành đại nghiệp tranh bá thiên hạ. Thử xem đó, chẳng phải cả lão hồ ly như Lý Tử Thông và Thiệu Lệnh Châu còn bị hắn đùa bỡn trên lòng bàn tay hay sao? Ngoài ra ngươi cũng nên hỏi thêm ý kiến của Tiểu Dung nữa, hắn là người bình tĩnh lại đa trí, có thể bù đắp những chỗ còn thiếu sót cho ngươi”.

Kế đó gã vỗ mạnh tay lên vai Quế Tích Lương nói: “Khuya rồi! Ngươi đi nghỉ sớm đi, sáng mai sau khi đến Giang Đô có lẽ còn rất nhiều chuyện ngoài ý liệu cần chúng ta phải toàn thần ứng phó!”.

oOo

Khấu Trọng vội vàng chạy ra cửa lớn đón Lưu Hắc Thát: “Đệ đang không biết dùng biết dùng cách gì để liên lạc với Lưu đại ca, không ngờ quý khách lại đích thân đại giá quang lâm!”.

Lưu Hắc Thát cười lên ha hả, nắm lấy tai gã cùng bước vào đại sảnh, thân thiết nói: “Không phải đệ tìm ta, thì ta cũng đến tìm đệ, hiện giờ thiên hạ có ai nghe tên Khấu Trọng mà không khâm phục sát đất đâu chứ”.

Sau khi ngồi xuống, đợi tất cả thị tì bộc nhân rút khỏi đại sảnh, Lưu Hắc Thát mới nói: “Hạ Vương vốn định phái người khác đến gặp đệ thương nghị, nhưng ta đã kiên quyết xin đi chuyển này, tránh để sau này huynh đệ thất hoà, cuối cùng lại dẫn đến kết cục phải dùng binh đao gặp nhau trên chiến trường thì thật là không hay!”.

Khấu Trọng lắc đầu: “Lưu đại ca cứ yên tâm! Huynh đệ là huynh đệ, làm sao lại lấy binh đao thay mỹ tửu để nghênh tiếp được chứ! Nào! Uống cạn chén này để chúc cho tình huynh đệ của chúng ta mãi mãi trường tồn!”.

Sau khi nâng chén uống cạn, Khấu Trọng mới hỏi: “Tình hình phương Bắc thế nào rồi? Lý Mật đã đầu hàng Lý Thế Dân chưa?”.

Lưu Hắc Thát biến sắc thốt: “Có chuyện này sao?”.

Sau khi nghe Khấu Trọng phân tích, thần sắc Lưu Hắc Thát dần dần trở nên nghiêm trọng, trầm ngâm nói: “Lý Thế Dân đúng là kẻ có nhãn quang cao xa, thủ hạ của Lý Mật chiến tướng như mây, mưu thần như mưa, chỉ riêng số nhân tài này đã đủ khiến cho thực lực của Lý phiệt tăng lên gấp bội rồi!”.

Khấu Trọng nói: “Lý Mật có thể sẽ thà chết không chịu quy hàng! Hừ! Có điều khả năng nhãn nhin của họ Lý này rất cao, nói không chừng hần sẽ nhin bà nó một lần này, trá hàng Lý Thế Dân, để tránh khỏi cái họa diệt vong rồi sẽ tính toán chuyện Đông sơn tái khởi, khả năng này cũng không nhỏ đâu”.

Lưu Hắc Thát im lặng không nói gì.

Khấu Trọng lại nói: “Nghe nói Từ Viên Lăng bị Lưu đại ca đánh cho thất điên bát đảo, không biết lúc nào thì huynh đánh vào sào huyệt của y vậy?”.

Lưu Hắc Thát thản nhiên nói: “Làm sao mà đơn giản như vậy được. Từ Viên Lăng giờ đang mưu đồ phản công để thu hồi lại lãnh địa đã mất. Đáng hận nhất là hần đã cầu viện với Cao Khai Đạo và Vũ Văn Hóa Cập. Vũ Văn Hóa Cập trước sau đại bại trong tay Lý Mật và đệ, hiện giờ tự lo cho mình còn chẳng xong, nên có thể không cần để ý. Nhưng Cao Khai Đạo thì có người Đột Quyết chống lưng, bản thân lại thần dũng cái thế, ngoài ra còn có đại tướng Trương Kim Chú rất giỏi dùng kỵ binh, không thể xem thường được”.

Khấu Trọng lẩm nhẩm đọc đi đọc lại mấy lần hai cái tên Cao Khai Đạo và Trương Kim Chú rồi đột nhiên hỏi: “Có một chuyện đệ thật sự không hiểu nổi, tại sao Hạ Vương của huynh lại chọn lúc này để khai đao với Từ Viên Lăng vậy?”.

Lưu Hắc Thát nhún vai: “Đạo lý rất đơn giản, bởi vì Từ Viên Lãng xưa nay đều dựa vào Lý Mật, bây giờ ngọn núi cho y dựa lưng đã đổ, chúng ta không còn gì phải lo lắng nữa. Hà, ta quên mất còn chưa cảm ơn đệ về chuyện này nữa! Nào! Để Lưu đại ca kính đệ một chén!”.

“Đỉnh!”.

Hai người cùng chén rồi ngửa miệng uống cạn.

Khấu Trọng thở dài nói: “Hiện giờ đệ mới hiểu cái gì gọi là nhổ một sợi tóc mà động toàn thân, huống hồ Lý Mật đâu chỉ là bị nhổ một sợi tóc”.

Lưu Hắc Thát cười cười nói: “Con người Từ Viên Lãng này thật chẳng có chút cốt khí gì hết, một mặt hấn cầu viện với Cao Khai Đạo và Vũ Văn Hóa Cập, một mặt lại đầu mảy cuối mắt với Vương Thế Sung, thế nên tình thế không phải là hoàn toàn bất lợi cho chúng ta”.

Khấu Trọng trầm ngâm: “Tiểu đệ có thể giúp được chuyện gì không?”.

Lưu Hắc Thát vui vẻ nói: “Chỉ cần đệ chịu bắt tay giao dịch với chúng ta là được rồi. Chẳng cần ta nói, chắc đệ cũng sẽ tìm cách cầm chân Vương Thế Sung hay Đỗ Phục Uy, chuyện này đã cực kỳ có lợi với chúng ta rồi”.

Khấu Trọng cười khở: “Lưu đại ca thật thẳng thắn, nói cho cùng huynh và Hạ Vương của huynh căn bản không cần lo Thiếu Soái quân thế cô lực yếu này có thể giữ được trò gì”.

Lưu Hắc Thát thần nhiên nói: “Tuy đệ là một trong số ít những người mà Lưu Hắc Thát này khâm phục, nhưng luận theo tình thế hiện nay, Thiếu Soái quân của đệ khó mà có thể làm nên đại sự được. Hiện giờ chắc ta không thể thuyết phục được đệ đầu nhập về với Đâu gia, nhưng đệ ngàn vạn lần đừng nên cố làm hảo hán, một khi Giang Đô bị công phá, hoặc giả Vương Thế Sung tiến về phía Đông thì đệ đừng quên còn có người huynh đệ đã từng cùng đệ vào sinh ra tử này. Chỉ cần báo tin, ta nhất định sẽ toàn lực đến giúp, lúc ấy hai huynh đệ cùng sát cánh tung hoành thiên hạ, không phải là thống khoái lắm hay sao?”.

Khấu Trọng thở dài nói: “Nghĩ lại cũng cảm thấy thật thống khoái, Lưu đại ca đúng là một thuyết khách rất có mị lực. Có điều là chính bản thân đệ cũng không biết mình có nên mong đợi ngày đó hay không nữa. Thôi, hãy trở về chuyện chính vậy. Không biết Lưu đại ca muốn bàn chuyện giao dịch gì với huynh đệ vậy?”.

Lưu Hắc Thát sáng khoái đáp luôn: “Chúng ta cho đệ chiến mã và vũ khí, đệ cung cấp cho chúng ta lương thảo, đối với song phương đều có lợi có không có hại”.

Khấu Trọng bật cười nói: "Nói cho cùng, Đẩu đại gia của huynh cũng chỉ hy vọng đệ có thể cầm cự thêm một thời gian thôi có đúng không? Đề nghị tốt như vậy, Khấu Trọng này làm sao mà nỡ từ chối chứ?".

Lưu Hắc Thát đưa tay nắm chặt tay gã, thấp giọng nói: "Cẩn thận một chút! Hãy nhớ câu núi xanh còn đó, sợ gì thiếu củi đốt! Ta phải đi đây! Mấy ngày nữa sẽ có người tới liên lạc với đệ!".

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Huynh không định đêm nay cùng thức nói chuyện với đệ sao?".

Lưu Hắc Thát lộ vẻ khó xử nói: "Ta đã cố gắng hết sức mới phân thân tới đây được đó, ồ, sao không thấy Tiểu Lăng đâu nhỉ?".

Khấu Trọng vừa đi cùng y ra cổng lớn, vừa nói: "Hắn đến phương Nam rồi! Nào, để đệ tiễn huynh xuất thành!".

Lưu Hắc Thát thần sắc ảm đạm nói: "Có phải Tiểu Lăng đến Ba Lăng tìm tỷ tỷ của hai người không?".

Khấu Trọng giống như bị ai đó đánh cho một chùy vào giữa ngực, do dự giây lát rồi mới gật đầu đáp: "Phải!".

- o O o -